

Milí vištuckania, drahí farníci,

Svätópôstne obdobie je aj obdobím, kedy sa raz ročne vysluhuje spoločné slávenie Sviatosti pomazania chorých. Sviatosť pomazania chorých je jednou zo siedmich sviatostí, ktoré boli ustanovené samotným Kristom. Slúži na uzdravenie človeka na tele i na duši, a to z Božej moci. Pomazanie chorých je sviatosť, v ktorej sa udeľuje chorému veriacemu posväcujúca milosť, aby ho pozdvihla a posilnila. Jej cieľom je uzdraviť dušu a posilniť pre znášanie ťažkostí choroby, úzkostí smrteľného boja, posilniť dušu proti pokušeniam zlého. Neprihádza, aby zastupovala medicínu alebo lekárov, ale Cirkev prihádza, aby voviedla tohto človeka do svetla lásky a života v Ježišovi Kristovi.

Účinky tejto sviatosti sú teda zrejmé: Spojenie chorého s Kristovým utrpením pre jeho vlastné dobro a dobro celej Cirkvi, posila, pokoj a odvaha znášať choroby alebo starobu, odpustenie hriechov, návratenie zdravia ak to osoží k duchovnej spásy a príprava na prechod do večného života. Matériou, čiže prostriedkom na vysluženie tejto sviatosti je olivový olej. Olivový olej je tak symbolom hojnosti, preto sa aj v kresťanstve veľmi skoro začal používať ako symbol milosti a darov Svätého Ducha. Milosť pomazania olejom prináša človeku posvätenie tela a duše pre večnú službu Bohu. Olej na pomazanie chorých teda naznačuje duchovný liek, ktorý Božie milosrdenstvo poskytuje človekovi sužovanému nespočítateľnými trápeniami života. Je to sviatosť Cirkvi a svoju hodnotu získava z modlitby „s vierou“ cirkvi a kňazov, ktorí ju reprezentujú. Pomazanie má sprevádzať viera, lebo ona predstavuje dôveru veriacich v Pána, ktorý nič neopomenie, keď ide o to, aby nás priviedol do svojho Kráľovstva, a na naše prosby nám udeľuje všetko potrebné, aby sme účasťou na jeho smrti mali podiel aj na jeho vzkriesení.

Kto teda môže túto sviatosť prijať? Každý katolík, ktorý je vážne chorý, alebo starý a potrebuje uzdravujúcu moc Pána Ježiša. Pred prijatím sviatosti sa treba vyspovedať. To, čo sme tu uviedli sa týka spoločného pomazania chorých, ktoré sa má konať len raz v roku. Ale ako je to so zaopat-

rovaním chorých, ktorých stav je vážny alebo kritický? Zaopatovanie chorých spočíva vo vyslužení troch sviatostí: Sviatosť zmierenia (svätá spoveď), Eucharistie a Pomazanie chorých. Ak je chorý v bezvedomí, môže mu kňaz vyslužiť sviatosť pomazania chorých podmienčne: Podmienkou je, že ľutuje svoje hriechy a je ochotný túto sviatosť prijať. Ak by totiž človek, ktorému vysluhujú túto sviatosť nebol veriaci, alebo by nesúhlasil s jej prijatím, keby bol pri vedomí, alebo by odmietol ľutovať svoje hriechy, tak by mu táto sviatosť neplatila. Sviatosť pomazania chorých nemožno vysluhovať človekovi po jeho smrti. Treba preto privolať k chorému kňaza včas. Keďže pri tejto sviatosti dochádza aj k odpusteniu hriechov, túto sviatosť nesmie udeľovať v Cirkvi žiaden iný služobník, ak nie je kňazom alebo biskupom.

Pomazanie chorých nie je sviatosťou iba tých, čo sa ocitajú v posledných chvíľach života. Preto vhodný čas na jej prijatie je isto už vtedy, keď veriaci začína byť pre chorobu alebo starobu v nebezpečenstve smrti. Ak chorý, ktorý prijal pomazanie, opäť nadobudne zdravie, môže v prípade ďalšej ťažkej choroby znova prijať túto sviatosť. Počas tej istej choroby možno túto sviatosť zopakovať, ak sa choroba zhorší. Je vhodné prijať pomazanie chorých pred ťažkou operáciou. To isté platí o starých ľuďoch, keď sa ich slabosť stupňuje.

Stručne sme uviedli aspoň základné informácie o Sviatosti pomazania chorých a ich účinkoch, aby sme sa aj my, ktorí spíňame hore uvedené podmienky, mohli pripraviť na jej prijatie aj v našej farnosti. Ak by mal niekto z vás pochybnosť, či spĺňa alebo nespĺňa tieto podmienky, môžem vám s istotou oznámiť, že aj ja sám, napriek svedomitej lekárskej starostlivosti, každoročne požiadam svojho spovedníka, aby mi túto sviatosť udelil.

V našej farnosti sa Sviatosť pomazania chorých bude spoločne udeľovať na Kvetnú nedeľu po skončení svätej omše o 8,00 h. a po omši o 10,00 h. Tak sa na to dobre pripravte!

*Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár*

Habemus Papam!

Novým pápežom sa stal 76-ročný Argentínčan Jorge Mario Bergoglio.

Nástupca Benedikta XVI. sa narodil 17. decembra v Buenos Aires. Absolvoval štúdium inžinierskych vied a neskôr vstúpil do Spoločnosti Ježišovej. Kňazskú vysviacku prijal v roku 1969. V rokoch 1973 – 1979 bol provinciálom rádu. Pôsobil aj ako rektor teologickej fakulty San Miguel a bol aj profesorom v Argentíne.

V júni 1992 bol vymenovaný za titulárneho biskupa z Aucy a svätiačeho biskupa z Buenos Aires. Od roku 1997 pôsobil ako arcibiskup-koadjútór.

Od februára 1998 sa stal nástupcom kardinála Quarracina. Kardinálsky titul mu udelil pápež Ján Pavol II.

Členom Pápežskej rady pre rodinu sa stal v máji 2001. O rok neskôr sa stal členom Pápežskej komisie pre Latinskú Ameriku.

Na tomto kontinente žije vôbec najväčšia komunita katolíkov. Celkovo sa ku katolicizmu hlási na celom svete asi 1,2 miliardy ľudí, pričom len v Strednej a Južnej Amerike je to viac ako 500 miliónov. Nová 266. hlava katolíckej cirkvi si ako prvá v histórii zvolila meno František a odtiaľ ho budú oslovovať František.

V dejinách zločinov a súdnicstva sa často stáva, že odsúdený na popravu dostane v poslednej chvíli milosť. Aj v dnešnej evanjeliovej udalosti sa schýľuje k poprave. Má byť ukameňovaná žena, ktorú pristihli pri cudzoložstve.

Muži, ktorí chceli vykonať popravu, najprv prichádzajú so ženou k Ježišovi, aby mohli odsúdiť aj jeho. Vedeli, že ak by súhlasil s ukameňovaním, stratil by povest' dobrého a milosrdného učiteľa. Ak by nesúhlasil, mohli ho obviniť z ľahostajnosti k Mojžišovmu právu. Ježiš súhlasí, aby bola žena ukameňovaná, ale pod jednou podmienkou: nech ju kameňujú tí, ktorí nemajú nijaký hriech. A pritom povedal tú slávnú vetu:

„Kto z vás je bez hriechu, nech prvý hodí do nej kameň.“ Tá bola pre sudcov taká nečakaná a zdrvivá, že svojím odchodom dosvedčili, že nemôžu zobrať do rúk kameň, lebo sami sú hriešnici. A tak ostáva len Ježiš s hriešnicou. On jediný bez hriechu, ale aj bez kameňa v ruke. Nemá ho preto, lebo nechce, aby ľudia nehrešili zo strachu z kameňa, ale preto, že milujú Boha. Z tejto pozície lásky hovorí žene: „Ani ja ťa neodsudzujem. Choď a odteraz už nehreš.“ Je spravodlivý a odsudzuje hriech a zároveň milosrdný a zachraňuje hriešnicu.

Táto udalosť má pre náš život niekoľko cenných poučení. Prvým nech je rozhodnutie, že nikdy nebudeme chcieť iných „kameňovať“ pre ich hriechy. Každý človek, pokiaľ nestráca pamäť, vie, že by nemusel byť ani on medzi živými, keby ho bol chcel niekto ukameňovať za jeho hriechy. Druhé poučenie spočíva v tom, že nikdy nenúťme Ježiša, aby hriešnikov potrestal. Ježiš nikdy nezdvihne kameň, aby ho hodil do hriešnika. Želá si, aby sme mu pomáhali privádzať hriešnikov k nemu, aby pocítili silu jeho milosrdenstva. Tretie poučenie vyplýva z Ježišových slov: „Choď a odteraz už nehreš!“ Nám tieto slová hovorí po každej svätej spovedi. Ježišovo odpustenie má vtedy úplný zmysel, keď sa po vyznaní hriechov chceme skutočne polepšiť. Neodpúšťa preto, aby sme znova začali hrešiť, ale preto, aby sme už definitívne začali žiť novým životom. A posledným poučením je naše svedectvo o vernom a čistom manželskom živote. Cudzoložstvu sa dnes prejavuje verejná poklona. Na smiech sú tí, ktorí žijú v manželskej vernosti. Skúsenosť nás však učí, že tí, ktorí sú na smiech, sa napokon ako jediní môžu naozaj smiať od radosti, že žijú vo vernom a čistom vzťahu.

A tak ostáva len Ježiš s hriešnicou. On jediný bez hriechu, ale aj bez kameňa v ruke. Nemá ho preto, lebo nechce, aby ľudia nehrešili zo strachu z kameňa, ale preto, že milujú Boha.

MARIAN ŠURÁB

• Minulú nedeľu sa konala zbierka pre potreby farnosti. Na tento účel vyzbieralo 530,15 €. Za vaše milodary vám vyslovujeme úprimné: Pán Boh zaplatí!

• V utorok 19. marca 2013 na slávnosť svätého Jozefa, bude na Námestí sv. Petra vo Vatikáne o 9,30 Svätý Otec František sláviť inauguračnú svätú omšu svojho pontifikátu.

Túto slávnosť z Vatikánu budú v priamom prenose vysielat' svetové média, vrátane našich slovenských.

Každý deň to isté: vstať, najesť sa, auto či električka, štyri hodiny pracovať, najesť sa, štyri hodiny pracovať, auto či električka, najesť sa, spať, pondelok, utorok, streda, štvrtok, piatok - stále to isté. A na konci smrť. Mnohí si myslia: Len na to nemyslieť, život by bol neznesiteľný.

V centre života stojí smrť. Ak nik ju nechce vidieť, nik s ňou nechce mať do činenia. Nechajme sa radšej prekvapiť

Nemôžeš sa s tým vyrovnáť, s definitívnou smrťou, s hroznou nezmyselnosťou. V najhlbšom vnútri túžiš po živote.

„Umrieš, ale v smrti sa zrodíš k novému, nesmrteľnému životu. Vstaneš z mŕtvych.“ O tom hovorí Veľká noc. Neuveriteľné posolstvo, fantastická radosť.

Ak tomu dokážeš uveriť, premôže ťa to. Tvoje dni budú ako nové. Slnko bude svietiť. Ľudia sa budú smiať a budú šťastní. Znova si našiel kúsok strateného raja.

Phil Bosmans „Mám ťa rád“

Sväté omše v 5.pôstnom týždni - (C)

18.III. pondelok « Missa tridentina »

18.00 Za farníkov

19.III. utorok - sv. Jozefa, ženicha Panny Márie - slávnosť

18.00 Za ť z rodiny Stranovských

Lektori: Pešková L., Radakovičová J.

20.III. streda

18.00 Za ť Valentína a Serafínu Kulifajových

21.III. štvrtok

18.00 Na poďakovanie svätému Jozefovi za dožitých 80 rokov

22.III. piatok

16.00 Veľkonočná svätá spoveď

18.00 Za ť Jozefa Oravca a Antona a Rozáliu Hajkových

23.III. sobota

08.00 Za ť Jaroslava Tibenského – 10. výročie

Upratovanie kostola č.d. 2-27

24.III. Kvetná nedeľa – (C) - Nedeľa utrpenia Pána

08.00 Za ť Vincku Šimurkovú

Sviatosť pomazania chorých

Lektori: Blahová M., Vráblová M.

10.00 Za ť Stanislava Jurčoviča a rodičov

Sviatosť pomazania chorých

Lektori: Kordošová A., Polanská Z.

14.00 Križová cesta

Liturgický kalendár

18.III. pondelok sv. Cyril Jaruzalemský, biskup a učiteľ Cirkvi

19.III. utorok sv. Jozef, ženich Panny Márie - slávnosť

20.III. streda sv. Archip

21.II. štvrtok sv. Serapion, opát

22.III. piatok sv. Benedikta Frassinello

23.III. sobota sv. Turibius de Mongrovejo, biskup

Vnútoraná cesta

Neexistuje vonkajšia cesta k pokoju. Každá cesta k pokoju vedie cez sebazpoznanie a vieru v Boha.

Dobrym cvičením je, aspoň jeden deň, viackrát si pakovať vetu meditácie: „Ja som ja.“ Ak si túto vetu pakujem, vyhnem sa nebezpečenstvu utápania sa v sebaľútnosti a obviňovania iných za svoje vlastné chyby. Jeden zo spôsobov, ako objaviť svoje ja je návrat k detským snom o živote. Aké povolanie som si chcel zvoliť? Na čo som sa najradšej hral? Ako som sa hral? Ako sa hre prejavilo moje vlastné ja? Kedy som bol v súlade so sebou? V čom som bol sám sebou?

Nová chuť po živote

Kto sa s vďačnosťou pozerá na svoj život, ten je zmierený so všetkým, čo sa mu stalo. Prestane lamentovať nad sebou a svojím osudom. Spozná, že každý deň do jeho života vstupuje anjel, aby ho chránil pred nešťastím a ukázal mu svoju milujúcu a uzdravujúcu blízkosť. Pokús sa s týmto anjelom vďačnosti prežiť nasledujúci mesiac. Uvidíš, ako budeš všetko vidieť v inom svetle a tvoj život dostane novú príchuť.

Zostať realistický

V prvom rade si musíš vytýčiť reálne ciele a nehnať sa za ilúziami. Musíš rozpoznať, čo dokážeš zmeniť a aký je tvoj charakter, s ktorým sa musíš vyrovnáť. Ak si však niečo zaumieniš v sebe zmeniť, vytrvaj. Ak sa ti to nepodarí, polož si otázku, či si zvolil vhodné prostriedky alebo či si si nepredsavzal príliš veľa. Potom si vytýč primerané ciele. Vydrž. Uvidíš, že tvoja vytrvalosť sa opláti.

Dôveruj dieťaťu v sebe

Príliš často rozmýšľame, čo by si o nás mysleli iní, aký dojem by sme na nich urobili, keby sme sa správali tak či onak. Neviazanosť znamená aj slobodu v premýšľaní o očakávaníach iných ľudí. Odovzdajme sa životu, ktorý v nás pulzuje a očakávania ponechajme stranou. Prestaňme hrať rolu, ktorú obvykle hráme. Odložme masku, ktorá neraz skresľuje našu vnútornú živosť.

Neviazanosť znamená iskrivú živosť. Nedosiahneme ju ľahko. Niekedy v nás všetko vrie. Slová z nás vyvierajú ľahko. Dokážeme nakaziť celú spoločnosť. Máme bláznivé nápady. Z takejto neviazanosti preskočí iskra aj na iných. Vychádza z nej uvoľnenosť. Zrazu sa aj iní cítia uvoľnene a dôverujú dieťaťu, ktoré sa chce hrať, nepýtajúc sa na zmysel a úžitok. Dieťa je samo sebou. Žije samo so sebou a nie očakávaniami svojho okolia. Po tom túžime aj my dospeli - žiť a nekomplikovať si život množstvom úvah, v ktorých zvažujeme, čo môžeme, čo musíme a čo od nás iní očakávajú.

Slnčné deti

Keď k nám príde rozradostený človek, povieme: „Vyšlo slnko.“ Existujú slnčné deti, ktoré všade šíria radosť a živosť. Želám ti, aby si bol pre iných slnkom. Asi si už niekedy zažil, že ti povedali: „Dnes žiaríš ako slniečko.“ Vstúpiš do miestnosti a všetko sa zrazu rozjasní, oteplí. Vtedy je slnko so svojou veselosťou a žiarivosťou medzi nami. Hneď sa cítime lepšie.

Anselm Grün „Malá kniha o šťastí“

Mnohí uverili... niektorí odišli k farizejom a rozpovedali im, čo Ježiš urobil

(Jn 11, 45 - 57)

Čím bližšie ku krížu, tým napätejšia atmosféra žasnutia a nenávisť. Ľudia žasnú nad zázrakom vzkriesenia Lazára. Mnohí prišli len zo zvedavosti a nakoniec uverili v Ježiša. Vzkriesenie Lazára a rozhodnutie najvyššej rady zabiť Krista v sebe skrývajú hlbokú pravdu o živote cez kríž. Smrť všetkých zjednotí.

Je „tragickou iróniou“, že po Ježišovej smrti došlo práve k tomu, čomu chceli politickou chytrosťou a múdrou ľudskou radou zabrániť: zničeniu chrámu a nezávislosti židovského národa. „Múdrost“ sa obrátila proti človeku. Kto sa pre pozemské predsudky či obavy neotvorí milosti, toho nič nepresvedčí a nič nezachráni. Kategórie ľudí v národe sa ukazujú v bode zlomu. Kňazi, veľkňazi, farizeji, saduceji - „veľkí malí ľudia“. No sú tu aj takí, ktorí sú udavači. Udávať, donášať, kolaborovať, to je metóda malých ľudí. Nevedia povedať pravdu z očí do očí. Pre svoje ciele zrádzajú a donášajú správy o iných a často ich „predajú“. Donášač je malý človek a zradca! Robí špinavú prácu. Ježiš je uprostred týchto donášačov.

My ľudia sme takí, skrývame sa za národ, vlasť, spravodlivosť, obetu. No vo vlastnom srdci sme už postavili kríže pre tých, ktorí sú nepohodlní. Kristus ukazuje, v čom spočíva pravá ľudskosť a viera. Vo vernosti Bohu!

Iba Boh je ľudský!

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“.

Najvyšším dobrom je láska a bez nej niet spásy. Skutočne múdry je ten, kto pozná iba jedno slovo: milovať. Lebo ten, kto miluje, zachováva Desatoro a dáva Bohu, čo je Božie.

SV. BRIGITA ŠVÉDSKA

Rob toľko dobra, koľko môžeš, a rob okolo toho tak málo rozruchu, ako sa len dá.

CHARLES DICKENS

Ježišov kríž sa stal mostom do života, jeho smrť bránu do neba.

HELMUTKRUG

Ak sa na svete objaví ozajstný génius, spoznáte ho podľa toho, že sa proti nemu spoja všetky hlúpe hlavy.

JONATHAN SWIFT

Nebo

Istý muž, ktorý nevedel pochopiť, ako to bude pri zmŕtvychvstaní, prosil Boha, aby mu pomohol. Boh sa nad ním zľutoval a povedal: „Môžeš už tu na zemi vyskúšať, ako to bude v nebi. Jednoducho si povedz, že každý kúsok zeme, na ktorom sú tvoji milí a drahí je nebo!“ Muž si pomyslel, že to bude ohromné.

Prvého stretol suseda. No len čo ho uvidel, uvedomil si, že je to odporný chlapík, s ktorým by určite nechcel byť v nebi. Keď šiel po ulici, hneval ho krik detí. Tie hlučné deti by naozaj nemali byť v nebi! Začal teda snívať o ďalekých krajinách a cítil sa takmer ako v raji. Ale pohľad mu nanešťastie padol na plagát s nápisom: „Tretí svet potrebuje tvoju pomoc!“ Ved' by pomohol, ale najprv by chcel vyskúšať nebo, teraz ešte nie. Bieda predsa nemôže patriť do neba. Keď tak žalostil nad svojou zmarenou túžbou po ďalekých krajinách, takmer sa zrazil s mužom, na ktorom bolo vidno, že je pomocný robotník. Ti by mali prísť do neba, ale rozhodne do osobitného oddelenia.

Nuž, aspoň svoju ženu a priateľov by vzal so sebou do neba. Ale pravdu povediac, nebo si tým veru celkom istý.

Keď nakoniec odhadoval, čo mu z neba ostalo, zistil, že to nebolo viac ako ten štvorcový meter zeme, na ktorom sedel. A s hrôzou zistil, že to bolo hotové peklo. Vtedy vstal, povedal svojej žene milé slovo a zatelefonoval kolegovi, ktorý už dávno čakal, že sa mu ozve. A keď vstal, pocítil, že zmŕtvychvstanie musí byť niečo nesmierne krásne.

Magdaléna Richterová „Mozaika radosti II.“

Rok nad evanjeliom

Ak neveríte, zomriete

„Vy ste zdola, ja som zhora. Vy ste z tohto sveta... ak neveríte, že Ja Som, zomriete vo svojich hriechoch.“ (Jn 8,23-24)

Viera v Ježiša Krista, to nie je bezvýznamná vec. To nie je maličkosť, na ktorej nezáleží. To je existenčná, životná otázka. Nemôžeme byť inými bytosťami, len ľuďmi, ktorí majú duchové potreby a duchovný cieľ. Nič iné nás neuspokojí.

Človek má duchovnú podstatu a podľa toho by sa mal správať. Keďže je však duch prebývajúcí v hmote, svojím správaním môže často klesnúť na úroveň zvierat. A to je tragédia. Pre zviera je prirodzené, keď sa správa ako zviera. No ak sa tak správa človek, je to neprirodzené. A keďže je to neprirodzené, ničí ho to, kriví a znehodnocuje. Človek, ktorý sa správa ako bez rozumu, je vykoľajený, abnormálny. Zvieratá, ponechané pudom, nemajú neurózy. Ani človek by ich nemal, keby bol určený a usposobený len pre tento svet, a nie pre večný život.

Bola a je potrebná večnosť na to, aby človek zistil, že nemôže žiť nízko, a ak tak žije, aby si zúfal. Nemôže žiť beztrestne proti svedomiu, lebo nemôže žiť beztrestne proti Bohu. Musí o svoj život zápasíť. V tomto zápase poznáva, že je silný i slabý, slobodný i viazaný, vidiaci i slepý. Neraz sa usiluje zakryť svoju duchovnú slepotu a neistotu preceňovaním svojich fyzických dispozícií. Chce dokázať sám sebe, že si stačí.

Človek nie je absolútnom, hoci po ňom túži. Zmieta sa medzi túžbou byť s Bohom a byť bohom. Ak nie je úprimný a

neuznáva stav vecí, ak sa dá na cestu pýchy, určite zlyhá. Jedine uznanie faktov, uznanie Boha, prijatie viery ho môže zachrániť. Inak „zomrie vo svojich hriechoch“. V pozadí neuróz je snaha žiť bez Boha, byť ako Boh, snaha taká bezmocná, aký nemožný je jej cieľ.

„Ak neveríte, zomriete...“ Budete sa zhrýzať, trápiť a nakoniec zomriete. Jedine viera v Boha je východisko. Boh sám nám prišiel v ústrety v Ježišovi Kristovi. Jeho život a jeho smrť nastolili také otázky, ktoré nemožno obísť. Nik na svete by nemal obchádzať jeho evanjelium a jeho dielo žijúce v Cirkvi! Ježiš dokázal a dokazuje, že bol a je zhora. Voči tomu nemôže byť nik ľahostajný. Ak je, „zomrie vo svojich hriechoch“.

Pravda nás vyslobodí

„Ak ostanete v mojom slove, budete naozaj mojimi učeníkmi, poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí.“ (Jn 8, 31-32)

Cirkev poznávala túto pravdu cez stáročia čoraz hlbšie. Meditovala nad ňou a ohlasovala ju slovom, písmom, a najmä životom svojich svätých. Svedčia o tom knižnice plné vzácných kníh. Svedčia o tom svätci všetkých čias.

Aj dnes Cirkev pobáda každého z nás, aby sme premýšľali o Božej pravde a prežívali ju. Ba dnes by sme mali byť v jej poznávaní ešte snaživejší, než sa to žiadalo v minulosti. Len ten veriaci, ktorý sa dobre orientuje v otázkach viery a života, v otázkach Božej pravdy o živote a svete, je na výške našich čias.

Žijeme v čase, keď mnohí ľudia otvorene a verejne prejavujú svoje názory a presvedčenie. Je to výdobytok a veľká výhoda, ale aj veľké riziko a nebezpečenstvo. Vynára sa mnoho názorov a mienok. Popri pravde má svojich zástancov aj lož, polopravdy a nezmysly. To vytvára veľmi náročnú situáciu pre každého, kto si hľadá svoju cestu k viere. Musí sa orientovať, musí rozlišovať, triediť a vyberať a musí sa osobne rozhodnúť. To je námaha, ale aj zisk. Cirkev dnes stráca, ale aj získava. Stráca plytkých a zvykových veriacich, získava premýšľavých a hlbokých. Dnes už takmer niet viery z pohodlnej tradície, je len viera z osobného presvedčenia. Niet mravného života z tradície, je len vedomá osobná voľba medzi dobrom a zlom. V kníhkupectvách leží na pulte dobrá kniha, vedľa nej knihy zlé. Dobrá kniha je práve taká dôležitá ako kázeň, dobré vydavateľstvo také významné ako kostol. Dobrú knihu však treba objaviť.

Ak chceme v živote obstáť, musíme mať nielen verné srdce, ale i otvorenú myseľ. Ináč by sme si len ťažko klesnili cestu v zmätkoch a záplave názorov. Doslova v záplave - taká je situácia dnes. Vychádza množstvo kníh zbytočných a škodlivých. Keby sme odstránili z našich knižníc a kníhkupectiev knihy napísané len pre atraktivnosť a zárobok, regály by sa osožne periedili.

Cirkev nás učí myslieť a rozlišovať. Cirkev sa nechce dať viesť módou. Móda je úbohá pravda jednej chvíľky. Je menlivá, príliš závisí od času a miesta. Cirkev žije síce v čase, ale je nadčasová. Nedá sa zastrášiť verejnou mienkou, ani sa jej nechce prispôbovať. Žije z Božej pravdy. A Božia pravda zostáva naveky.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku